

LJUDIMA NA PLEĆA TOVARE TEŠKA BREMENA

31. nedjelja kroz godinu, A

Veli jedna mudra izreka: “Pedeset batina po tuđim leđima – nije ništa.” Ljudski govoreći, i nije – ta radi se o tuđim leđima! Ipak, kao ljudi i kršćani, trebali bismo priznati da je batina – batina i da je uvijek bolna, po mojim ili tuđim leđima. Tako danas Isus govori o pismoznancima i farizejima: “*Vežu i ljudima na pleća tovare teška, nosnosna bremena, a sami ni da bi ih prstom maknuli*”. Što je to bilo? Stari su Židovi, sa strahopoštovanjem gledali na svaku zapovijed iz Svetog pisma. K tome su – sve iz pretjeranog poštovanja i doslovnog shvaćanja Pisma – nadodavali tumačenja, uredbe i običaje, do te mjere da ih čovjek – uz najbolju volju – nije mogao do u tančine izvršavati. Oni, koji su sebe smatrali učiteljima i vođama naroda, naučavali su da Zakon i propise treba po svaku cijenu izvršavati. I u toj su strogosti odgajali ljude, a ni sami te iste propise nisu obdržavali. Tako se ostvario onaj besmisao da je “čovjek stvoren radi subote, a ne subota radi čovjeka”. Nije tu bilo ljubavi prema Bogu – jer se sve shvaćalo u svjetlu izvršavanju odredaba, pa se onda od Boga mogla “zahtijevati” zaslužena nagrada. Nije tu, nadalje, bilo ni ljubavi prema čovjeku jer su se ti propisi ljudima kruto nametali bez obzira na smisao tih istih propisa i bez obzira na okolnosti u kojima čovjek živi.

Isus nam želi poručiti da trebamo imati ljubavi jedni prema drugima. Jer, i mi smo koji puta kruti, pa onda nekim propisima “udaramo” svoje bližnje, jer su eto – grešnici. Evo samo nekih primjera. To je pitanje npr. onih koji su imali tu nesreću da im je prvi brak propao, pa svoj drugi brak ne mogu urediti kako bi trebalo. To su svi oni koji – Bog jedini zna zašto – zastraniše u životu, koji npr. utonuše u alkohol, drogu, kriminal... I onda dolazimo mi – pravednici – koji tovarimo na njihova nejaka pleća sve propise i zakone, dok u isto vrijeme i sami mnoge od tih ne uspijevamo nositi.

Što onda? Odobravati grijeh, jer se grijesiti mora? Ne radi se o tome, nego o našem pristupu ljudima. Eto nam tumačenja sv. Pavla. U Prvoj poslanici Solunjanima danas čitamo: “*Bili smo među vama nježni kao majka što hrani i njeguje svoje dijete. Tako, puni ljubavi prema vama, htjedosmo vam predati ne samo evanđelje Božje, nego i naše duše, jer ste nam omiljeli.*”

Eto, to. Pavao je došao u Solun, među Židove i pogane, među ljude koji su svojim životom bili daleko od morala kako ga propovijeda Evanđelje Kristovo. I Pavao nije došao s ognjem i mačem, nego ih je – nježno kao majka – sokolio i poticao na život dostojan njihova kršćanskog izabranja. Što znači “kao majka”? Evo slike: kada je – pogotovo u starijim vremenima – bilo potrebno da i djeca rade i teže poslove, otac i majka su uvijek nastojali što je moguće veći teret uzeti na svoja pleća, da bi nejakom djetetu bilo lakše. Ako je i teret, onda radije više meni, nego drugome. Tako im Pavao predaje samog sebe. *On je živio i u bijedi i u oskudici, njega su potvarali i proganjali, ali je on to sve podnosio, da bi njegovi učenici napredovali. Zašto? Jer ih je ljubio. Upravo je tako postupio Isus: “Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna – radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše”* (Iz 53,5).

Kršćanski su sveci to vrlo jednostavno protumačili: “Prema samom sebi valja biti strog, a prema drugima blag”. Nipošto obratno, sačuvao nas Bog od toga! Zvonko Pažin